

et Par Gange, men, naar man har leveret flere store og meget gode Balletter, hvis Værd have nydt fuld Anerkjendelse, saa tager man ogsaa mindre i Betænkning at sige, at man nogle Gange har været mindre heldig, og det er Pligt at sige, naar man vil tale om Ballettens Kostbarhed, at de uheldige Forsøg ikke have været ganske enkeltstaaende, og at Bekostningen ikke har været ganske ringe. Desuden maa man lægge Mærke til, at Balletten, foruden den første Udgift, forarsager en ikke ringe Udgift ud over det, hvad de aandelige Skuespilafstener koste, til de særegne Rekvizitter, til det større Personale, som bruges i Balletten, og at der gives Balletter, endog af dem, der ikke have vundet den største Anerkjendelse, der hver Aften koste 80 til 90 Rbd. over det, som de sædvanlige Udgifter ved Theatret beløbe sig til. Jeg skal saaledes nævne, at medens Balletten Gris Mened forarsager en Udgift af 87 Rbd., Napoli en Udgift af 82 Rbd., og Conservatoriet en Udgift af 90 Rbd. hver Aften de opføres, over hvad Udgiften er en sædvanlig Forestillingsaften, har det samme ogsaa været Tilfældet med Balletten Kirsten Pils, hvis Opførelse kostede 80 Rbd. om Aftenen. Det er et Hensyn, som man vistnok ikke maa tabe af Sigte, naar man vil dømme om Ballettens Kostbarhed. Jeg veed meget vel, at der endnu er den Indvending tilbage, at, naar man vil dømme om en Konstsarts hele Værd og Betydning, bør man slet ikke tage Hensyn til det Pecuniaire. Jeg veed meget vel, at denne Indvending endnu er tilbage; og jeg erkjender ogsaa fuldkommen, at det vilde være ønskeligt, at man kunde stille sig paa et saadant Standpunkt, og sige: enhver Kunstbestræbelse, som har Realitet, og som man maa erkjende at være en højere Bestræbelse, maa Staten fremme uden Hensyn til, hvad det koster. Men naar Forholdene ere saaledes, at vi ikke kunne stille os paa et saadant ideelt Standpunkt, naar vi tværtimod maae sige: Staten kan ikke og bør ikke anvende Mere for at fremme Konsten, end dens pecuniaire Kræfter tilstede, og maa altid have for Øie alle de andre store Fordringer, der gjøres til den og dens Beskyttelse for at fremme andre og vigtige Formaal, som Livet har, — thi hvor høit man end vil sætte Konsten, saa er

den dog ikke Statens eneste Formaal eller det, hvori alle andre gaae op, — saa kunne vi heller ikke nægte, at vi, ved at bedømme Theatret, som ved at bedømme enhver anden Anstalt i Staten, maae tage Hensyn til, hvad det koster (Hør!), og at man da, naar man skal tage Hensyn til, hvad det overhovedet koster, ogsaa maa tage Hensyn til, hvad det giver meest Nydelse og koster mindst. Det er disse Hensyn, som Udvalgets Fleertal ikke har troet at kunne undlade at tage, for at betrygge Staten for, at det Tilskud, som man har foreslaaet, kunde holdes indenfor sin bestemte Grænse, og for at den Afgang i Pensionsbyrden eller den Bommod Pensionsbyrdens Stigen, som man anseer for absolut nødvendig, kan virkeliggjøres. Det er ikke alene i mit eget Navn, men det er i alle de Mænds Navn, som udgjøre Udvalgets Fleertal, at jeg tør erklære, at vi tilraade, for Fremtiden ikke at ansætte Balletpersonalet saaledes, at det bliver pensionsberettiget, ikke fordi vi mindre end Fleerheden erkjende det Standpunkt, hvorpaa Balletten nu staaer hos os, og have glædet os over dens Præstationer paa vor Scene; men det er, fordi vi ikke have kunnet finde nogen anden Udvei til, paa den ene Side at betrygge Staten for et større Tilskud til Theatret, end det vi troe, at man bør indskrænke sig til, og paa den anden Side at betrygge Theatret for, at det visere kan opfylde sin Bestemmelse i de Konstretninger, som dog maae ansees for dets Hovedopgave, og som have den bestemteste Indflydelse paa Udviklingen og Danneisen. Det er derfor ogsaa, at vi have troet, at det hovedsageligen kom an paa at begrunde en saadan Tilstand, at Theatret til enhver Tid kunde være for Skuespillet og Syngespillet en virkelig og Nationen værdig Konstantstalt. Vi have derfor udfiklet de egentlige Skuespillere fra alle andre Kunstnere og Embedsmænd ved Theatret og antaget, at blot de Første, forsaavidt de ere fast ansatte, skulde være pensionsberettigede; det Beløb, som der anvendes til deres Gager, have vi derfor givet en fast Begrænsning, og Undtagelser med Hensyn til Pensionsberettigelse udenfor Skuespillerne have vi kun gjort med Hensyn til nogle Enkeltes Tjeneste, hvor særegne Grunde talte derfor. Det er Hovedhensynet, som Udvalgets Fleerhed har havt ved